det Første tro vi for Forsigtigheds Skyld at burde nævne Laugene og den dem paahvilende Forpligtelse til at yde Sygehjælp til Svendene, forsaavidt der endnu maatte findes saadanne Laug et eller andet Sted i Landet; hvorvidt dette er Tilfældet, veed jeg ikke, men der er jo i vor Lovgivnings Beskaffenhed ingen Umulighed for, at der endnu kunde være saadanne Laug, og skulde det være Tilfældet, er der ingen Anledning til at befri dem for den Forpligtelse, der maatte paahvile dem. Men dernæst maa det være klart, at de Regler, der gjælde om Forsørgelse af dem, der ere indsatte i Arrester eller Straffeanstalter, paa ingen Maade bør falde bort, men de bør vedblive at bestaa. Der er visse Regler, ifølge hvilke det paahviler det Offentlige at sørge for saadanne Personer, Børn, der ere med dem osv., i et særegent Omfang, hvilket jo er en Lettelse for Fattigvæsenet, der ellers maatte gjøre det. Vi maa gaa ud fra, at det ikke har været Lovforslagets Hensigt at gribe ind i disse Forhold, og vi have derfor ment, at det vilde være rigtigt ved en udtrykkelig Tilkjendegivelse at holde det i Live, som i den Henseende er gjældende Ret.

Ussing: Efter min Mening maa det siges, at Udvalget i det Hele har foreslaaet vigtige Forbedringer i det første Parti af Loven, der for Tiden er til Forhandling. Imidlertid er der dog ogsaa nogle enkelte Punkter, hvor det forekommer mig, at Lovforslaget havde truffet et rigtigere Resultat end Udvalget, og det er derfor, jeg med Hensyn til disse enkelte Punkter har tilladt mig at stille nogle Ændringsforslag. Mine første Forslag ere stillede til Lovudkastets § 2. Jeg er enig med Udvalget deri, at det andet Punktum i Lovudkastets § 2 helst bør udgaa, ligesom ogsaa i, at det vilde være rigtigt udtrykkelig at sige, at det er en Forsørgelse i Trangstilfælde, som der her er Tale om, og det er dertil, de 2 første Ændringsforslag, jeg har stillet, sigte. Derimod har jeg ikke kunnet tiltræde Udvalgets Formening, at det skulde være rigtigt at afvige fra Lovforslaget og fra hvad der er den nugjældende Lov, ved at paalægge en Hustru, som ved Separationsbevilling er bleven adskilt fra Manden, en almindelig Forpligtelse til at forsørge denne. Udvalget paaberaaber sig i saa Henseende, at dette formentlig maa anses som bedst stemmende med Ægteskabets Væsen, men efter min Formening maa man dog sige, at naar det ægteskabelige Samliv er ophævet af Øvrigheden, da er det Væsentlige i Ægteskabet forbi, der er jo i Virkeligheden intet Andet tilbage end den Hindring, som er tilstede for, at de paagjældende Ægtefæller kunne indgaa et nyt Ægteskab, og jeg kan ikke overbevise mig om, at det skulde være begrundet i, hvad der maa anses som naturligt, at der under saadanne Forhold skulde paahvile Hustruen en Forpligtelse til at forsørge Manden. Man paaberaaber sig, at Mandens og Hustruens Vilkaar bør være lige. Der kunde maaske være Spørgsmaal om, hvorvidt en saadan Forpligtelse ubetinget burde paahvile Manden. Det er imidlertid den gjældende Lov, og deri agter jeg ikke at foreslaa nogen Forandring, men det forekommer mig ogsaa, at der er en Forskjel. I Reglen vil det jo dog være Tilfældet, at Hustruen, som adskilles fra Manden, ikke fortsætter Mandens Bedrift, hun maa, naar hun vil ernære sig selv, etablere en ny Bedrift, og det synes mig ikke at være ganske billigt, at hun af Udbyttet af denne skal bidrage til at forsørge den Mand, som hun tidligere har paaregnet skulde være Familieforsørger. Mandens Forhold er jo et andet, thi han vil i Reglen fortsætte den Bedrift, som tidligere har været beregnet paa at forsørge Familien. Saa meget mindre synes det mig, at der er nogen Anledning til at træffe en saadan almindelig Regel som den, Udvalget har foreslaaet her i denne Paragraf, som der jo i Lovforslagets § 10 haves en Bestemmelse for saadanne Tilfælde, hvor den ikke endelig frakfilte Hustru har særegne Midler og Indtægter, i Kraft af hvilke Øvrigheden, naar den finder, at Omstændighederne tale derfor, kan paalægge hende at komme Manden til Hjælp i hans Trang. Denne Bestemmelse synes mig maatte være fuldkommen tilstrækkelig, og jeg har derfor, ved Siden af mit Ændringsforslag under Nr. 3 til § 2, foreslaaet under Nr. 10 og 11, at Lovudkastets Bestemmelser i § 10 skulle gjenoptages. — De følgende Ændringsforslag, jeg har stillet under Nr. 4, 5 og 6, slutte sig i Grunden til den samme Tankegang. De omhandle ikke Hustruens Pligter lige overfor Manden, men derimod Hustruens Pligter lige overfor sine Stedbørn, lige overfor de af Manden i Ægteskabet indbragte Børn, og det forekommer mig, at det vilde være naturligt, at der med Hensyn til dem gjaldt den samme Regel, nemlig, at naar Samlivet var blevet ophævet ved en Separationsbevilling, burde ligeledes hendes Forpligtelse til at forsørge de Børn, som kun i Kraft af Ægteskabet kom hende ved, være ophævet. Derimod har jeg været enig med Udvalget, ligesom ogsaa med Lovudkastet i, at naar Ægteskabet opløses ved Mandens Død, da skal Hustruen fremdeles være forpligtet til at forsørge de i Ægteskabet indbragte Stedbørn, navnlig saaledes som Udvalget har foreslaaet det, de ægte Stedbørn, men jeg kan paa ingen Maade tiltræde den Mening, Udvalget har fastholdt, at Hustruen skulde være forpligtet til at forsørge sine Stedbørn, Mandens Børn, endog naar Ægteskabet var ophævet ved en Skilsmissebevilling eller ved Dom. Der synes mig, at i alt Fald i dette Tilfælde maatte, som ogsaa Lovforslaget har bestemt, hendes Forpligtelse til at sørge for disse Børn bortfalde. Efter min Opfattelse af disse Forhold foreslaar jeg, at Kvinden ikke blot bliver fritagen for at forsørge Børnene, naar Ægteskabet bliver ophævet ved Dom,